

Brouci v hlavě

Nikola Bornová



Povídka
Pavouček

NEUROLOGICKÉ HORORY ODHALUJÍCÍ
NEJTEMNĚJŠÍ HLUBINY LIDSKÉ MYSLI

Brouci v hlavě

N i k o l a B o r n o v á

Povídka:

Pavouček

Jakub

Jakub stál před vstupem plzeňské základní školy „růžovky“ a nemohl se rozhodnout, co bude dělat. Ostatní děti kolem něj s radostným povykem vyrážely blbnout do parku, jezdit na kolech, hrát fotbal nebo domů. Ta poslední varianta ale Jakuba odpuzovala ze všeho nejvíc. Domů...ne, to ne - čím později tam půjde, tím lépe.

Podíval se na svoje nové digitální hodinky, které mu dal jako úplatek táta. Ukazovaly čas **14:03**. Stisknul tlačítko *Date*, hodinky zapíply a ukázaly datum **10.06.1999**. Už jen dvacet dní a bude konec školy...

Byl krásný červnový den, vzduch voněl létem a všichni mysleli jen na přicházející prázdniny. Všichni se na ně těšili. Všichni kromě Jakuba.

Něco ho zašimralo ve věčně rozcuchaných, blond'atých vlasech.

„PAVOUČEK!“ zařval mu do obličeje spolužák, který před něj skočil a prsty u otevřené pusy naznačil cvakání chelicer, jako kdyby byl monstrem z filmu *Predátor*. Jakub leknutím ztuhl.

„Get to da choppa!“ zakřičel další kluk z 8. A a oba se smíchem utíkali pryč. Jakub se pokusil usmát, ale vznikl z toho jen pokřivený škleb. Nemohl se pohnout. Věděl, že to byla jen sranda – kvůli té hysterické scéně, kterou udělal před týdnem na hodině tělocviku. Ale nemohl si pomoci, představa pavouka prodírajícího se jeho vlasy pomocí dlouhých chlupatých nožiček, cvakající jedovatá kusadla...Jakub chvílku odolával nutkání smést si toho imaginárního pavouka z hlavy, ale nakonec to nevydržel a nervózně si protřepal vlasy. Co kdyby ho tam spolužák jen nepošimral, ale třeba mu tam pavouka opravdu dal?

Fajn, byl to jen vtip. Ale nepříjemný pocit zůstal. Jakub se znovu zamyslel, kam půjde. Domů to nebude. To, jak se tu kolem něj všichni radovali z krásného letního dne, ho uvádělo do deprese a nechuť jít domů se ještě zvětšila. Atmosféra tam byla nesnesitelná. Jeho rodiče už se nehádali, jen mlčeli. Ale to bylo možná ještě horší. Byli potichu tak, že měl pocit, že se v jejich přítomnosti udusí.

Nechtěl, aby se táta s mámou rozvedli, ale zároveň se na to těšil. Skončí tím to dusno. Táta se odstěhuje a třeba to bude lepší. Při té představě, že bude bez táty, mu skoro vyhrkly slzy. Jako nějakému uplakánkovi. Posunul si brýle na nose a začal se loudat směrem pryč od školy. Nevěděl přesně, kam jde, prostě šel. Dával nohu před nohu a sunul se dopředu, jako stroj.

Po chvíli si uvědomil, že jde směrem zahrádkářské kolonii. Byl tam klid. A byla tam stará lavička, kde si mohl sednout, vyndat knížku a číst si. V batohu měl ještě půlku svačiny, kterou nesnědl dopoledne. Mohl by tam klidně sedět až do večera a pak se jen nenápadně připlížit domů a potichu se protáhnout do svého pokoje.

V tom zamyšlení si nevšiml, že u napůl zarostlé cesty k zahrádkářské kolonii postávají tři kluci. Kouřili a něčemu se smáli. Poznal je, byli to tři nejhorší parchanti na celé růžovce. Jeden z nich – na svůj věk

obrovský hromotluk přezdívaný nějak jako Kombajn - už možná dokonce ani do jeho školy nechodil? Nepřestupoval náhodou kvůli nějakému průšvihy jinam?

To, že si toho malého gangu nevšiml včas, byla chyba. Ještě větší chybou ale bylo, že prudce zatočil a začal je obcházet obloukem. *Chyba, ty demente!*, nadával si v duchu. Kdyby dělal jakoby nic a prostě kolem nich prošel, možná by ho nechali. Takhle zavětrili kořist.

„A hele, není to ten proslulej Kubík?“ řekl hubeňour v černé kožené bundě, kterému všichni říkali *Budík* - kvůli tomu, jak šíleně mu přeskakoval pubertální hlas. Odlepil se od plotu, o který se předtím ležérně opíral, a popošel tak, aby stál Jakobovi v cestě.

„Kubík blbík,“ přidal se ten mohutný kluk, Kombajn, a stoupl si vedle Budíka.

„Ježiš, drž hubu, Zetor,“ řekl mu Budík a obrátil oči v sloup. *Aha, takže ne Kombajn, ale Zetor*, pomyslel si Jakob. V duchu by se tomu i zasmál, ale ne teď, když na něj tiše civěl i ten třetí kluk. Ten *opravdový* postrach. Stál tam, opřený o zrezivělý plot zarostlé zahrádky a pomalu vypouštěl cigaretový kouř. Upíral na Jakuba zářivě modré oči a o něčem přemýšlel. Jakobovi z toho pohledu přejel mráz po zádech. Zetor a Budík čekali, co řekne modrooký šéf jejich gangu.

„Hmmm...Budík, tohle je ten Kuba, o kterým jsi vyprávěl? Ten co měl hysterák na hodině těláku?“ řekl a pousmíval se u toho. Usmíval se tak, že se Jakobovi začaly potit dlaně. Tenhle kluk byl divný. Jakob věděl, že chodí do devítky a že se jmenuje Honza. Věděl to, protože si o něm všechny holky tiše špitaly a řešily, s kým teď asi chodí a jak je *hrozně krásnej*. Věděl to i kvůli tomu, že o něm slyšel, že prý zabíjel kočky po celé Plzni. Jedné prý dokonce vytahal z rozříznutého břicha střeva a pověsil je na plot učitelce dějepisu. Za to, že mu dala dvojku. Aspoň to tak říkali spolužáci. Jakobovi ta historka přišla přitažená za vlasy...i když teď, když na něj ten kluk tak divně koukal, si najednou nebyl úplně jistý.

„Jo, to je on. Kvůli blbýmu křížákovi na xichtě ječel jak pavián. Podle mě se z toho i posral, protože se pak na půl hodiny zavřel na hajzlíku,“ řekl Budík a zasmál se. Při poslední větě mu hlas poskočil o půl oktávy nahoru.

Honza si Jakuba dál beze slova prohlížel studenýma, rybíma očima. Znovu potáhl z cigarety a kouř pak frajersky vypustil nosem. Jakob přešlápl a nervózně si na nose posunul brýle. Šéf pubertálního gangu přistoupil úplně k němu, chytil ho oběma rukama za ramena a prudce ho otočil tam a zpět. Mezi prsty měl přitom pořád zapálenou cigaretu, ze které odpadl kus popela. Jakob nechápal, proč s ním tak lomcuje, ale měl strach se tomu bránit. Třeba se to ještě nějak obrátí ve vtip?

„Hmmm, vypadá čistě zezadu i zepředu,“ řekl Honza, potáhl z cigarety a pak vydechnul dým Jakobovi přímo do obličeje. „Tak co, Kubo, z toho pavoučka ses pochcal a nebo posral? Nebo oboje?“

Zetor i Budík se zasmáli. Honza si stoupl vedle Jakuba a dal mu kamarádsky ruku kolem ramen.

„To je fuk, Kubo. Dostal jsem nápad, jak to udělat, aby ses příště neposral ani nepochcal. Chceš ten nápad slyšet?“

„Já...hele, já už musím jít. Zítra je ještě ten závěrečný test z...“

„Chceš ten nápad slyšet,“ řekl Honza a tentokrát to nebyla otázka. Zaryl prsty do Jakubova ramene a přimáčknul si ho silněji k boku. Jeho kumpáni se znova zasmáli, protože očekávali nějakou novou, zajímavou zábavu.

„Jo, tak mi ten nápad řekni. Ale já se nepodělal. Jen se mi blbě dejchalo...“

„Mě by se taky blbě dejchalo, kdybych měl nasráno v trenkách.“ Opět smích. Ten kluk byl divný, ale věděl, jak pobavit svoje kámoše. „Ale to je fuk, Kubo. Ten můj nápad totiž je, že na tobě provedeme takovou...léčivou magii. Bude to kouzlo, díky kterému už žádnou nehodičku ala bláto na hřišti mít nebudeš. Super, ne?“ zeptal se. Hodil na zem zbytek cigarety a zamáčkl jí podrážkou. Jakub nevěděl, jestli má odpovědět nebo ne.

„Vidim, že si samou vděčností úplně ztratil hlas,“ řekl Honza a vyrazil po cestě do zahrádkářské kolonie. Jakuba pořád kamarádsky svíral kolem ramen, takže ho vlekl sebou. Mávlnal na ostatní, aby šli taky.

Jakub cítil, jak v něm roste nepříjemný, animální strach. V krku měl najednou obrovský knedlík. Všechny ty historky, co o téhle partě slyšel...I kdyby byla pravda jen půlka z nich, byl v háji. Proč, sakra, šel zrovna sem?!

Věděl, že nemá šanci utéct. Taky věděl, že ho klidně seřezou jak žito. Viděl, jak na začátku roku zmlátili jeho spolužáka Adama. A když zmlátili i Adama, toho vysportovaného kluka, co uměl dělat salta a bez problému se patnáctkrát přitáhl na hrazdě, tak s ním, hubeným knihomolem, vytrou podlahu jak se špinavým hadrem. Musí se z toho nějak vykecat.

„Hele, Honzo, já fakt...“ víc říct nestihl. Honza mu totiž podrazil nohy a shodil ho na záda. Pak na něj okamžitě skočil, kleknul si kolenama na jeho bicepsy a sevřel mu prsty kolem krku. Začal ho škrtit.

„Hele, kámo, dovolil jsem ti snad říkat mi křestním jménem? Co?“ zasyčel vztekle. Jakub se snažil vyprostit, ale zbylí dva kluci přiskočili na pomoc a přimáčknuli mu ruce i nohy k zemi tak pevně, že se nemohl ani pohnout. Honza sevřel prsty kolem jeho krku ještě pevněji. Tohle nebyl ten druh opatrného přiškrcení, když se kluci jen tak špičkují. Modrooký hezoun sevřel prsty tak silně, až mu zbělely klouby. Jakub zabíral ze všech sil, ale nedokázal se ze sevření vyprostit. Cítil jak mu lezou oči z důlků a jak mu jazyk sám od sebe vylézá z úst. *Panebože, on mě uškrtí! Panebože, ne!*

Honza zvedl oči ke kamarádům a řekl: „Dovolil jsem mu, aby mi říkal jménem?“ Patnáctiletý obřík Zetor zavrtěl hlavou. Vypadal trochu nervózně.

Honza náhle povolil stisk a Jakub se sípavě nadechl s hlasitým *HÍÍÍÍÍÍ*. Před očima se mu roztančila světýlka, jak se mu náhle do mozku opět navalila krev. Honza ho přátelsky poplácal po tváři zmáčené slzami.

„Hele, ale vlastně proč ne. Klidně mi říkej Johnny, jako tyhle dva opičáci. Jsme přece kámoši, ne?“ usmál se a pomáhal mu vstát. „Navíc my tě teď tady s doktorem Zetorem a docentem Budíkem uzdravíme. A ty nám za to hezky poděkuješ.“ Vyhublý Budík se zasmál, upravil si příliš velkou koženou bundu s logem jeho milované deathmetalové kapely a dal Jakubovi přátelský pohlavek. Jeho

velký kámoš Zetor se nezasmál, jen se trochu zmateně ušklíbl a čekal, co budou jeho aktivnější kamarádi dělat dál.

„Vy mě...jak mě...“ vyřázel ze sebe Jakub. Krk ho bolel a při pokusu promluvit chraptěl, jako kdyby měl angínu. Navíc si teprve teď uvědomil, že vlastně i brečí. Sice tiše, ale brečí. *Za tři měsíce mi bude čtrnáct a už zase bulim, kurvafix!*, nadával si v duchu, protože věděl, jak pateticky vypadá a že tím tomu šílenému klukovi dává přesně to, co chtěl. Ale nemohl si pomoci. Báł se. Hodně se báł.

Budík mu dal znova pohlavek, tentokrát silnější: „Hele tady primář Johnny říkal, že máš poděkovat.“

Jakub se zoufale podíval na Zetora, ale ten vypadal jen zmateně. Ne, ten mu nepomůže. Zatnul pěsti, ale nakonec s obrovským pocitem ponížení vykotal skrz bolavé hrdlo: „Dě...děkuju, pane...primáři.“

Honza mu s úsměvem ukázal na prstech gesto OK a postrčil ho směrem dál, na cestu mezi zarostlé zahrádky.

„Tak, jdeme do ordinace,“ řekl a spolu s Budíkem ho donutili pokračovat v chůzi dalších asi pět set metrů. K Jakubově smůle nikoho nepotkali, protože zahrádky byly opuštěné, pomalu zarůstaly a čekaly na zbourání, rozorání a výstavbu nějaké nové silnice. Když už si začal říkat, že se přeci jen zkusí vytrhnout, utíkat a volat o pomoc, Honza se náhle zastavil.

„Tak jsme tady. Sanatorium primáře Johnnyho. Jen a jen pro tebe, kamaráde,“ řekl a ukázal na díru v rezavém plotě, která vedla na zarostlou zahradu. Uprostřed zahrady stál opuštěný domek s loupající se omítkou. Jakub začal znovu brečet.

Adam

Adam Kincl vycházel ze školy jen chvilku po Jakubovi. Vedle něj šel jeho nejlepší kámoš Vít'a a zrovna se ptal, jestli dneska zas kouknou na videu na jejich úplně nejvíc nejoblíbenější film – *Predátora se švarcíkem*. Adam mu chtěl odpovědět, že je retard, že přece *ve čtvrtek má pokaždý tréninky, jak to že sis to Vít'o pořád ještě nezapamatoval, ty demente?* Ale nestihl to říct, protože Vít'a si všiml, jak před vchodem do školy stojí Jakub Vyskočil z osmičky. Ten podivím, co měl před týdnem hysterák jen kvůli tomu, že při tělocviku proběhl pavučinou a po obličejí se mu lezl pavouk.

„Hele, to je ten sopránista,“ rozesmál se Vít'a. „Do minulýho tejdne sem netušil, jaký vejšky dokáže chlap vytáhnout, když se mu scvrknou kulky.“

„Jo, Farinelli je proti němu hadr.“

„Jakej Vyprdeli? To je nějaká čokoláda?“ řekl Vít'a s přehnaně nechápavým výrazem.

„Ty seš fakt retard,“ zasmál se Adam.

„Hele, sleduj,“ řekl Vít'a a začal se s přehnaně nenápadnými pohyby plížit za nehybně stojícího Jakuba, po vzoru jejich dalšího oblíbeného hrdiny – Ace Ventury. Pak Kubu zezadu lehce zašimral v krátkých, blond'atých vlasech. Ten sebou trhnul, jak kdyby dostal ránu elektrickým proudem.

„PAVOUČEK!“ zakřičel Vít'a a skočil před zaskočeného blondáka. Pomocí prstů u pusu napodobil pavoučí kusadla a začal napodobovat hluboký smích predátora. Adam se zasmál ale pak se zarazil. Bylo mu toho kluka trochu líto. Zas tak dobře se neznali, ale bydleli ve stejném vchodě v paneláku a když byli menší, hráli s ním a dalšíma klukama ze sídliště často tenisákový hokej u bazínku. Ten kluk byl v pohodě. Dřív. Hlavně poslední rok se hodně odcizili a Adam asi tušil proč – Kubovo rodiče se rozváděli. Sám parkrát proti své vůli slyšel, jak se spolu hádají, protože nic nepřenáší zvuk mezi patry tak skvěle, jako ústřední topení v paneláku.

Rozhodl se to zahrát trochu do autu, aby ho Vít'a dál netrápil. Vít'a byl třídní kašpar a nemyslel to zle, ale občas neznal míru. Proběhl tedy kolem Kuby a zavola: „Get to da choppa!“ a pak běžel dál. Vít'a se samozřejmě přidal. Zbytek cesty odříkávali hlášky z oblíbených akčních filmů a smáli se jak blázni.

Rozloučili se u sídliště a Adam pokračoval směrem k tělocvičně, kam teď chodil třikrát týdně cvičit karate. K jeho překvapení ho to bavilo, i když původně začal trénovat jen z toho důvodu, že chtěl být schopný se lépe bránit. Bojové sporty ho dřív moc nezajímaly. Tedy aspoň prakticky, různé kung-fu a akční filmy miloval vždycky. Teď už ale vlastnímu cvičení věnoval tolik času, že musel přestat chodit i do skauta. Přemýšlel, jestli by v troše uvolněného času zvládl chodit i na lekce juda. Opravdu ho to chytlo.

Po lekci karate byl dost vyřízený, dával tréninku sto pět procent. Dělal to tak vždycky a u všeho, neuměl dělat věci na poloviční plyn. Nebylo to proto, že by byl tak soutěživý – na tom jestli je někdo lepší než on, mu moc nezáleželo. Byl prostě takový. Máma mu vždycky říkala, že jestli bude jen o kousíček tvrdohlavější, půjde jeho hlavu bez problémů používat na roztloukání kokosových ořechů. Táta na to odpovídal, že není třeba na nic čekat, že ona sama by hlavou mohla opracovávat diamanty. Adam se při té vzpomínce pousmál.

Výtah v paneláku jako na potvoru zase nejezdil, takže se musel domů do pátého patra unaveně vyploužit po svých. Když procházel kolem bytu Vyskočilových, vzpomněl si na Kubu a na to, jak předtím nešťastně stál na schodech před školou, ignorovaný všemi dětmi, jak kdyby měl lepru. To nebylo fér. Co kdyby u něj zazvonil a řekl mu, jestli by s ním a s Vít'ou nekoukl zítra na něco na videu?

S mírným pocitem trapnosti zaklepal na dveře. Otevřela paní Vyskočilová, Kubova máma. Pod očima měla tmavé kruhy a Adam si všiml, že má knoflíky na blůze zapnuté o jednu řadu špatně. Měl navíc pocit, že z jejího dechu navíc alkohol. *Ve čtyři odpoledne?*, podivil se v duchu.

„Prosím vás, je Kuba doma?“ zeptal se.

„Jo, už by to měl být,“ řekla, otočila hlavu dozadu a zakřičela: „Kubo, je tu Adámek odvedle. Pojď sem.“ Adam cítil, jak mu zčervenaly uši, když řekla *Adámek*. Někteří rodiče jsou fakt mimo. Chvilku oba čekali v trapném tichu, ale nikdo nepřišel.

„To je divný...,“ řekla paní Vyskočilová a znovu zakřičela: „No tak, Kubo, zvedni zadek!“ Vedle ní se místo Kuby objevila jeho starší sestra Alice.

„Ještě nepřišel, mami,“ řekla a nepřítomně se na Adama usmála. Ten doufal, že se nečervená ještě víc. Kubova ségra byla o dva roky starší než on, hezká blondýna, která se za poslední dva roky tak

nějak...pěkně vyvinula na správných místech. Adamovi se líbila. I když věděl, že u ní samozřejmě nemá šanci. Byl na ni příliš mladý a kamarádi mu přezdívali Kostěj – kvůli tomu, jak byl vychrtlý. *Ale hormonům prostě neporučíš, ty pubíku, zasmál se v duchu.*

„Aha...a kdy asi tak přijde?“ zeptal se.

„Normálně už tu v tuhle dobu je. Dneska nemá žádný kroužky ani nic jiného,“ řekla Kubova sestra a pak se otočila na mámu: „Hele mami, klidně běž, já to vyřídím.“ Paní Vyskočilová zvedla jedno obočí, ale pak pokrčila rameny a odešla. Krásná blondýna se otočila zpět na Adama.

„Hele ono se mu možná nechce domů a někde se potuluje. Víš, rodiče se...“ řekla tichým hlasem, ale nějak se jí to nechtělo dokončit. Adam překvapeně sledoval, jak jí tváře zalil ruměnec. *Ona se stydí, že se její rodiče rozvádějí...stydí se tu ještě víc než já, a to už je co říct,* pomyslel si Adam.

„Jo, já vim,“ řekl. „Myslíš...že by jako třeba mohl utéct z domova? Nebo něco takového?“

„Ne, to asi ne... i když, já nevím. On je poslední rok jak tělo bez duše. Nějak ho to všechno sebralo...“

„Napadá tě, kde by mohl bejt?“

„Nevím...možná si někde čte. Skoro pořád teď čte. Myslim, že má nějaký oblíbený místo u zahrádkářský kolonie, kam se chodí zašít.“

„Kde přesně to je?“

„Nevím. Ale tipuju, že tam nebude moc trávy ani stromů. Kvůli pavoukům, víš? Je teď celej nějak rozhozenej.“

„Dobře...já se po něm asi podívám. Mám?“ zamumlal, i když si nebyl jistý, jestli si chce hrát na detektiva.

„To by bylo super, Adame,“ řekla. *No teda, ona si pamatuje moje jméno!*

„Tak jo. Mrknu se po tý zahrádkářský kolonii, kdyby náhodou.“

„Dík,“ řekla Alice a usmála se. „Fakt asi o nic nejde, ale... dáš pak vědět?“

„Jasně.“

S úsměvem kývla a zavřela dveře. Adam tam ještě chvíli zmateně stál a pak pokračoval do schodů. Znovu si uvědomil, jak dostal dneska na tréninku zabrat a jak by se nejraději jen svalil na gauč, zapnul GameCube a pařil Zeldu. Ale teď už to samozřejmě nešlo. Musel splnit slovo. Co když Kuba vyvedl nějakou pitomost?

Doma odhodil batoh i tašku s kimonem, převlékl si propocené triko a vydal se zpátky ven, směrem k opuštěné zahrádkářský kolonii.

Jakub

„Tak lez,“ řekl Honza a postrčil Jakuba směrem k díře v plotu. Na druhé straně už čekal metalák Budík i hromotluk Zetor. Když Jakub po čtyřech dírou prolézal, sundal si hubený metalák bundu a dělal, jakože je toreador.

„Nech toho,“ řekl Jakub vztekle a odstrčil bundu od svojí hlavy. Strach v něm začal zápasit se zuřivostí. Ten poskakující idiot mu totiž bundou zakrýval výhled do husté trávy před ním. Co kdyby v ní lezl pavouk a on na něj sáhl? Musel se soustředit na to, kam pokládá ruce. Nechtěl, aby ho zase něco kouslo. Ne. Znova ne. Prostě ne.

„To vole, pacient je nějak vzpurnej,“ zasmál se Budík a kopnul do něj. Jakub se po zásahu svalil na bok, ale pak se nečekaně prudce vymrštil zpět na nohy. Byl připravený dát svému trýzniteli pěstí a pak začít utíkat. Někam, kamkoli. Ale na zarostlou zahradu mezitím prolezl i Honza. Jeho pohled v Jakubovi spálil jakoukoli naději, že má šanci utéct. Byl v pasti. Musí se z toho vymluvit.

„Hele, kluci, už toho necháme, jo? Nechte mě jít, nic jsem vám přece neudělal,“ zasípal. Pořád nemohl uvěřit, že ho ten kluk skoro uškrtl.

„Přece bys neodešel ještě než tě uzdravíme, kámo,“ řekl Honza a ukázal směrem k oprýskanému domku. „Už jsme skoro na místě, támhle je tvůj nemocniční pokoj. Jdi.“

Jakub se na něj nervózně podíval, pak přešel očima na Budíka, který si opět oblékal bundu a ironicky se na něj šklebil. Jakub to zkusil ještě jednou, tentokrát mluvil přímo na propoceného Zetora, který postával stranou a tvářil se, že by byl raději někde jinde. Instinktivně vycítil, že i když ten hromotluk není zrovna génius a asi se rád pere, tohle týrání překročilo nějaký pomyslný práh toho, co považuje za srandu.

„Fakt, kluci, já už půjdu, jo? Nic na vás neřeknu, prostě to odmávnem, jo?“ řekl Jakub.

Zetor nic neříkal, jen si otřel pot z čela. Bylo horko, což ve spojení s jeho nadváhou nešlo dobře dohromady. Místo něj se ozval opět Honza.

„Jasně že půjdeš domů za maminkou, Kubo. Ale až po léčbě. Uděláme z tebe nového muže,“ usmál se. „Jdi,“ řekl znova a ukázal směrem k domu. Jakub šel. Pomalu.

„Dělej,“ strčil do něj zezadu Budík. Jakub málem upadl. Cítil, jako kdyby mu někdo postupně nahrazoval svaly kousky vaty. S hrůzou si všimal nejen pavučin na domě, ale hlavně všudypřítomných malých otvůrků v trávě, obalených jemnou sítí pavučin.

Čtyři chlapci obešli dům, a zastavili se u malých dvířek do sklepa v jeho zadní části. Nepatřičně zářivě modrá barva se z nich olupovala v dlouhých cárech.

„Tak jsme tady. Vaše léčebná cimra čeká,“ řekl Johnny. Vyndal z petlice pootevřený visací zámek a se skřípotem dveře otevřel. Zpřetrhal přitom několik starých pavučin, plných mrtvých hmyzích tělíček. Po zdi přeběhl obrovský, masitý křížák. Jakubovi se prudce rozbušilo srdce. Aniž si to uvědomil, začal divoce zatínat a otvírat pěsti.

„Ne...nenene. Prosim, nedělejte to. Kluci, prosim!“

Honzův úsměv teď spíš připomínal škleb. Duhovky jeho modrých očí skoro přestaly být vidět, jak měl vzrušením rozšířené zorničky. Vypadal jako narkoman, který si něco šlehl. Nebo jako démon.

„Padej dovnitř,“ řekl a prudce do postrčil směrem ke dveřím. Jakub zaškobrtнул o vlastní neposlouchající nohu a upadl. Už během vstávání se z podřepu pokusil rozběhnout pryč. Honza a Budík ho chytili a tlačili ho k temnému otvoru do sklepa. Vzpíral se tak prudce, že ho tam nemohli dostat. Povedlo se mu kopnutím dveře zase zavřít. Honza se otočil na Zetora a vztekle zařval: „Pod sem, ty blbej tlust'ochu! Nečum a čapni ho!“ Tloušťík se chvíli nehýbal, ale pak se odhodlal, přišel k nim a popadl Jakuba za vlasy a za tričko. I když Jakubovy nadledvinky pumpovaly adrenalin do jeho krve a svalů jako zběsilé, neměl proti jejich spojené síle šanci. Budík znovu otevřel dveře a zbylí dva chlapci Jakuba natlačili ke schůdkům do sklepa.

Pokusil se zakřičet o pomoc, ale dokázal ze sebe vydat jen ochraptělý skřek. Vstup do sklepa byl vysoký asi jen metr a půl a tak se mu v nich podařilo ještě na chvíli zapřičit, ale Honza ho nemilosrdně kopnul patou do břicha a Jakub pozadu spadl dovnitř. Hlavou se bolestivě praštil o horní rám dveří a pak už se jen kutálel ze ztrouchnivělých schodů dolů, do sklepa, do tmy.

Dole si při pádu vyrazil dech, takže chvíli nemohl vůbec dýchat, což ještě zvýšilo jeho paniku. Válel se v křeči po zemi a měl pocit, že se udusí. Že umírá. Pak se konečně sípavě nadechl vzduchu, který byl plný zvířeného prachu a zatuchliny. Úplně dezorientovaný vyskočil na nohy a o znovu se o něco praštil do hlavy. Zakolébal se a pak...pak už byla jenom tma.

Adam

Adam se cestou k zahrádkářské kolonii i přes vedro a únavu z tréninku docela zmátořil. Vít'a mu jednou říkal, že mu neříká *Kostěj Nesmrtelný* jako ostatní kvůli tomu, že je tak vychrtlý, ale protože je *snad zkurveně nezničitelný nebo co*. Adam na to řekl, že je to pravda, že má svoji smrtelnost schovanou v tajemném vejci, což vyvolalo spoustu následujících vtipů o jeho „tajemných chlupatých vejcích“.

Když tedy došel k cestě do zahrádkářské kolonie a potkal ty tři hajzly, byl už zase docela v pohodě. Seděli na oprýskaném šestihranném kolotoči a povídali si. Na jejich poměry nezvykle tiše. Když ho uviděli, všichni tři ztuhli a přestali mluvit. Koukali na něj...ne, *zírali* na něj, to je přesnější. Zírali a mlčeli. Proč tu sakra ze všech možných lidí na světě potká zrovna tuhle partičku? Sakra!

Široko daleko nebyl nikdo jiný a cesta k opuštěným zahrádkám navíc vedla kolem nich. Adam pokračoval v chůzi a zastavil se přímo před nimi. Byl napjatý jako struna. Vzpomínka na jejich poslední velký střet byla pořád hodně živá, i když už to byl rok. I upomínka na to setkání – velká rudá jizva na jeho šlachovitém předloktí – byla pořád vidět. Asi už ji tam bude mít napořád.

„Nešel tudy Kuba Vyskočil?“ řekl bez pozdravu, ostřeji než chtěl.

„Kdo?“ řekl Budík a nervózně si urovnal bundu, která mu byla velká a ve které se musel v červnovém vedru neuvěřitelně péct.

„Kuba z áčka. Ten brejlatej blondák,“ řekl Adam. „Ten co se bojí pavouků,“ dodal ještě, protože o tomhle si teď povídala půlka školy. Kuba se proslavil tím nejhorším možným způsobem. Budík a Zetor vypadali znervózněli ještě víc. Adam instinktivně vycítil, že se tu něco stalo.

Podíval se na Honzu Budínského, kterému ti jeho retardovaní kámoši říkali Johnny. Cítil, jak se v něm okamžitě rozhořela stará nenávist. Ten hezounek tiše zíral zpět, viditelně překypující stejnou emocí. Odpor mezi nimi se dal takřka nahmatat. Adam si všiml, že Honza má zatnuté pěsti. Pak si uvědomil, že on dělá to samé. A že si nevědomky stoupá do obranné bojové pózy kōkutsu-dachi. Připravený kopat a rozdávat pěsti. Stejně jako minule. Teď ale byl lépe připravený. A skoro o deset centimetrů vyšší než před rokem.

Tohle nebyla obyčejná nenávist mezi dvěma kluky v pubertě. Bylo to, jako kdyby se k sobě přiblížily dvě protikladné síly. Ticho přerušil přeskakujícím hlasem Budík: „Sem snad jeho zasranej fotr nebo co? Nevíme, kde je.“ Honza na něj obrátil zuřivě přimhouřené oči. Ten pohled jasně říkal „drž klapačku, ty idiote“. Adama zaujala ta formulace. *Nevíme* kde je. To množné číslo. Znělo to divně.

„Takže jste ho viděli?“ zeptal se.

„Jo, viděli jsme ho,“ řekl Honza a bylo vidět, kolik úsilí ho stojí mluvit klidně. „Asi před hodinou tu prošel. Šel někam k sídlišti.“

„Na sídlišti není, tam jsem ho už hledal.“

„Tak si asi hledal špatně, Sherlocku. Tvoje teploušská láska tam před chvílí šla,“ řekl Honza a ironicky se zašklebil.

Tahle poznámka zmenšila v partě násilníků napětí. Zasmáli se a Budík přihodil: „Třeba se před nim ta jeho homoláaska schovává.“

„Jasně,“ řekl Honza. „Jdi si s nim hrát na schovávanou na sídlišti. Tam přihořívá.“

„Přiteplívá,“ řekl Budík a všichni se zase zasmáli.

Adam tušil, že už z nich nic dalšího nedostane. Ale byl si skoro jistý, že něco skrývají. Že něco provedli a snaží se to zamluvit. Pomalu se otočil a šel směrem k zahrádkářské kolonii. Partu pořád koutkem oka sledoval, pokud by na něj chtěli nečekaně zaútočit ze zálohy.

„Kam jdeš?“ zakřičel na něj Honza. „Říkal jsem ti, že šel zpátky na sídlišti!“

„Stejně se tu radši porozhlídnu,“ řekl Adam. Nechali ho jít. *Dobře*, pomyslel si Adam. *Kdyby po mě skočili, dopadlo by to velmi špatně. Pro mě, ale i pro ně. A ty sráči to ví.*

Vyrazil po travou zarůstající cestě mezi polorozpadlé zahrádky. Srdce mu ještě chvíli zběsile bušilo, ale když se přesvědčil, že ho nesledují, trochu se uklidnil a opět se soustředil na hledání.

Prochodil celé okolí, nakukoval na neudržované zahrádky přes ploty a nezastrížené keře, ale ani po hodině Kubu nikde nenašel. Nakonec s pocitem trapnosti několikrát hlasitě zavolal Kubovo jméno. Nic, žádná odpověď. Vzadu v hlavě ale cítil zvláštní, nepříjemný pocit, že se něco stalo. Něco špatného. Ale tady už Kuba asi opravdu nebyl. Že by se opravdu obloukem vrátil na sídliště?

Když už si říkal, že půjde zpět na sídliště, uviděl, jak se k němu klátivě blíží rozložitá postava jednoho z členů gangu. Zetor byl propocený a nebylo to jen z horka. Vypadal nervózně a několikrát se během chůze ohlédl přes rameno, jestli za ním nikdo nejde. Adam si nedokázal vybavit, jestli ho vlastně někdy viděl samotného. Vždycky byl nalepený na své chytřejší kamarády, jako věrný řeznický pes. Bez nich vlastně nevypadal až tak nepřátelsky. Adamovi spíš připomínal velké, nemotorné medvídě.

Založil si ruce na prsou a čekal, až k němu Zetor dojde. Tohle bude zajímavé.

Jakub

Jakub zmateně otevřel oči. Kolem byla úplná temnota a ticho.

Nejdřív vůbec nechápal, kde je. Kdyby ho něco tvrdého netlačilo do zad, měl by pocit, že se vznáší v černé nicotě. Má vůbec otevřené oči? Ze všech sil vytřeštil oči, ale pořád nic neviděl. Vnitřnosti se mu stáhly hrůzou, že oslepl. Ale pak se mu začaly vracet vzpomínky.

S bušícím srdcem se posadil a hmatal kolem sebe po prašné zemi. *Jsem ve sklepě. Neoslepl jsem, jsem jen ve sklepě...*

Jeho oči se po chvilce začaly přizpůsobovat tmě, maličké množství světla se totiž šířilo od zvláštní svítící čáry asi dva metry vysoko a pět metrů daleko. Došlo mu, že to musí být škvíra od dveří ven, protože pod ní po chvilce rozeznal nejasný obrys dřevěných schodů.

Něco ho pánilo na temeni. Sáhl si tam a sykl bolestí. Vlasy měl spleené krví, která asi pořád trochu tekla. Prsty měl po dotyku mazlavě vlhké.

Jak dlouho tu asi ležel? A na čem to ležel? Záda ho bolela nejen z pádu ze schodů, ale i z toho, jak ho něco tlačilo do žeber a páteře. Prsty pod sebou nahmatal podlouhlé oblé tvary...lešenářské trubky? Šátral kolem sebe dál, po různém harampádí, které tu svému osudu zanechal původní majitel domku. Pak rukou přešel přes něco, co nemohlo být nic jiného než pavučina. Silná, velké pavučina plná vysátých hmyzích mrtvol.

Ztuhl. Chvíli se leknutím nedokázal ani pohnout, srdce se mu rozbušilo tak, že měl pocit, že mu exploduje. Hlavou mu znova projela vzpomínka na to, jak ho minulé léto na Moravě kousl ten pavouk. Blbnul tehdy v trávě a dělal kotrmelce. Šaškoval a snažil se rozbít napětí, které cítil mezi rodiči. Dělal, jako že je cirkusový artista a po každém kotrmelci hlasitě vykřikl „Oléé!“. Jeho ségra Alice se smála, ale rodiče ne. Cestou na dovolenou už se stihli několikrát pohádat o nějaké pitomosti, co máma zapomněla zabalit.

Při jednom kotrmelci ucítil, jak jeho ruka projela pavučinou schovanou v trávě. A pak přišla ta palčivá bolest. Včela už ho bodla a vosa dokonce několikrát, ale tohle bylo horší. Jako kdyby ho bodlo pět včel dohromady. Zaječel a podíval se na svojí ruku. Mezi prsty měl asi dvoucentimetrového pavouka. Jakub znovu zaječel a zatřepal rukou, aby se ho zbavil.

Následujících dvacet čtyři hodin bylo nejhorších v jeho životě. Tedy až doteď. Bolest z pavoučího kousance se šířila a po chvíli měl pocit, že mu ochrnula celá ruka. Rodiče se začali strašně hádat. Máma ho chtěla odvézt do nemocnice, táta říkal, že v Čechách žádní jedovatí pavouci nejsou a že bude stačit, když pojedou k nejbližšímu obchodu, koupí zmrzlou zeleninu a jen to zchladí. Že Kuba není žádná bábovka.

Kuba nechtěl být bábovka, nechtěl tátu zklamat. Ale po pár desítkách minut v autě už brečel tak, že měl problémy se mezi vzlyky nadechnout. Nebylo to jen kvůli bolesti, bylo to i kvůli tomu, jak na sebe rodiče křičeli. V jednu chvíli dokonce máma chtěla odbočit k poliklinice ale táta nechtěl a tak mu trhla volantem. Málem se vybourali. To už brečela i Alice. Jakub si byl jistý, že tohle byla ta chvíle, kdy se rodiče rozhodli, že už spolu nemůžou být. Kvůli němu. Kvůli tomu debilnímu kousnutí.

Dva dny pak strávil v horečkách. Od té doby měl noční můry o pavoucích. Skoro každý den. Nejhorší byl ten, kdy jeli autem a rodiče byli podivně potichu. Táta ani nedržel volant, jen ztuhle seděli na předních sedadlech a nehýbali se. Když se jich zeptal, co se děje a proč vůbec nemluví, otočili se na něj a otevřeli pusy, jako by něco chtěli říct. Pak ale rozevřeli ústa ještě víc a víc, až se jim vyvrátily čelisti. Z krku se jim začali valit malí zelení pavouci. Hemžící se hmyzí lavina ho celá pokryla, pavouci mu lezli do uší, nosu, očí i pusy, až nemohl dýchat. V tu chvíli se vždycky budil ze sna, zalitý potem, a opravdu nemohl dýchat. Báł se, že se během jednoho z takových snů udusí. Ale rodičům o tom nikdy neřekl. Nechtěl, aby se *kvůli němu* zase hádali.

Ted' se mu to celé znova promítlo před očima. Jak tehdy v trávě projel rukou tu pavučinu. I to, jak se někdy v noci dusil při nočních můrách. Ležel tu v temnotě, celý otlučený, a nedokázal se pohnout, jako kdyby mu noční můry nějak prosáknuly do reálného života. *Jsem vlastně vzhůru? Jsem ještě naživu?*, pomyslel si zmateně.

Po chvíli nával paniky přeci jen trochu odezněl. Začal pomalinku vstávat. Musel se nejprve přetočit na břicho a vstávat za pomoci rukou, protože se mu motala hlava a ve tmě se mu špatně orientovalo. Dělal to velmi pomalu a opatrně. Z představy, že by v temnotě náhodou sáhl na masité tělo obřího pavouka a ten se mu zakousl do měkké dlaně, mu naskočila husí kůže po celém těle.

Duté lešenářské tyče, na který doteď celý zkroucený ležel, se mu protáčely pod nohama. Cítil rez, prach a...ještě něco, co nedokázal definovat.

Chvíli stál v předklonu a čekal, až se mu přestane točit hlava. Pak se začal narovnávat, s dlaní kousek nad hlavou, aby se znovu nepraštil o to, co mu předtím udělalo na temeni tržnou ránu. Ale ať se praštil o cokoli, už to tam nebylo. Asi to bylo o něco dál, odkutálel se od toho.

Udělal váhavý krok do tmy před sebou. Hrklo v něm, když místo na podlahu šlápl do prázdna. Na poslední chvíli sebou smýknul zpět, aby nespadol do neviditelné díry před sebou. Lešenářské tyče pod jeho nohama se rozkutálely a on znovu upadl.

Chvíli jen ležel a ztěžka dýchal. Jak dlouho už tu je? Automaticky se podíval na hodinky, ale ve tmě samozřejmě nic neviděl. Pak si ale uvědomil, že tyhle parádní nové digitálky mají kromě šestnácti melodií i světýlko. Táta mu je koupil před několika měsíci jako dárek k...ne, ty hodinky nebyly dárek, byl to úplatek. I máma mu pár takových věcí koupila. Byla to součást nějakého jejich nepochopitelného rodičovského souboje.

Napadlo ho, že by mu malé světélko na hodinkách mohlo pomoci se zorientovat. Stiskl tlačítko **Light** a na displeji se ukázalo **17:39**. Přiblížil hodinky k podlaze a ono to opravdu pomohlo. Jeho oči už se přizpůsobily tmě natolik, že mu stačil i takhle slabý zdroj světla.

Znovu se na protácejících se trubkách postavil na všechny čtyři a začal přibližovat hodinky k fleku temnoty před sebou. Hodinky zhasly. Znovu zmáčkl **Light** a pomalu, opatrně přesouval ruku před sebe a dolů.

Díra před ním nebyla velká. Nebyla to nekonečná propast do nicoty, ale jen asi dvacet centimetrů hluboký žlab, s mřížkou odtokového kanálku na dně. Jakub přejížděl rukou dopředu, aby zjistil, jak je žlab široký a jestli ho bude moct snadno překročit. Digitálky znovu zhasly.

Posunul ruku trochu dopředu a znovu rozsvítil. A pak to uviděl.

V temnotě stál pavouk. Obrovský pavouk. Největší, jakého kdy Jakub viděl. Vypadal jako obří tarantule. Stál tam a nehýbal se. Jen upíral všechny svoje korálkové oči přímo na Jakuba.

Chlapec zařval hrůzou, i když z jeho pohmožděného hrdla se ozvalo spíš jen hlasité zachraptění. Zběsile se snažil od pavouka odtáhnout. Pozadu odklopýtal několik kroků dál do sklepa, trubky se mu pod nohama protáčely a on napůl spadl napůl narazil na nějaké další harampádí u zadní stěny. Levou rukou i hlavou přitom vymetl několik pavučin. Cítil, jak mu něco přeběhlo po tváři.

Panebože, musím dostat ty pavouky pryč! Nesmí mě pokousat v obličejí!, opakovalo se mu v hlavě pořád dokola. Chtěl ze sebe smést pavučiny i pavouky pravou, čistou rukou, ale pak si představil, jak bude mít ty malé odporné nestvůry na obou rukách a pak mu budou šplhat po krku a vlezou pod tričko a do očí a do pusy...

Jeho vyděšeně šmátrající ruka nahmatala dřevěné topůrko. Nebyl si jistý, co je za nástroj, ale když znovu ucítil šimrání na levém předloktí, rychle si tím kovovým nástrojem začal seškrabávat pavučiny dolů.

Ucítil palčivou bolest, když rezavý srp společně s pavučinami seškrábl z jeho předloktí i kůži. Ale nedokázal ten pohyb zastavit. Byl v naprosté panice. Přejel po ruce ještě jednou. A pak znova.

Něco ho zašimralo na nosní dírce.

Jakub instinktivně zvedl ruku se srpem a začal si jím smetávat pavouky z obličejce.

Zetor

Zetor měl z akce s tím knihomolem fakt špatný pocit. Jakože *fakt hodně moc blbej pocit*.

Líbilo se mu, když před ním měli ostatní respekt, to nikdy nepopíral. Líbilo se mu vlastně i to, když se ho ostatní trochu báli, to taky nikdy nepopíral. Věděl, že není moc chytrý, ale co mu *pánbů nenadělil na rozumu, to mu dal na síle a konštituci*. Aspoň tak to říkal jeho fotr. A on toho daru rád využíval.

Jenže akce s tím vyklepaným šprtem... Zetorovi se to nelíbilo. Bylo to prostě moc. Rád frajeřil, rád se rval, ale tohle už bylo...týrání? Nebylo to poprvé, co se v poslední době tohle slovo Zetorovi vybavilo.

Šéf jejich Gangu byl totiž čím dál divnější. Zetor si přestával být jistý, jestli s ním vlastně ještě chce dál kámošit... Byla pravda, že Johnny vždycky dokázal vymyslet dobrou srandu, to jo. Myslelo mu to. Byl chytřejší než kdokoli, koho Zetor znal. Včetně dospělých. Navíc tu byl ten bonus, že měl zazobané rodiče, takže třeba nebyl problém koupit drahé cigarety. Nebo lístky na do kina pro všechny tři. Jednou Johnny koupil i pornočasák. Všechno to byly věci, co by si Zetor sám nikdy nemohl dovolit.

Ale Johnny fakt začínal být divný...

Poprvé se to vlastně projevilo právě s tím Adamem, co tu teď čmuchar a hledal toho malého obrýleného kluka. Před rokem totiž dostal Johnny nápad, že všichni zkusí, jakou dokážou vydržet bolest. Kdo z nich je největší drsňák. Chtěl každému z nich kápnout na předloktí trochu lepidla Kanagom a to zapálit. První to měli zkusit Zetor a Budík, ale těm se do toho moc nechtělo. Tak Johnny řekl, že to nejdřív zkusí na někom jiném, aby viděli, že zas o tolik nejde a že jsou jen srabíci.

Vyhlídl si právě Adama. Skautíka, který sice byl jen kost a kůže, ale pořád vyhrával nějaké atletické závody a Johnnyho z nějakého důvodu neuvěřitelně *sral*.

Parta si na Adama počkala v parku kousek od školy. Když procházel kolem, Zetor s Budíkem mu zastoupili cestu, zkroutili mu jednu ruku za záda a na předloktí druhé mu Johnny kápnul lepidlo, které rychle zapálil svým stříbrným Zippo zapalovačem. Udělal to neuvěřitelně rychle, jako kdyby to dlouho cvičil. Johnny měl fakt šikovné ruce. To, co pak následovalo, ale celý Gang hodně překvapilo.

Adam, ten skautík, co se o přestávkách učil jména kytickek a zvířátek, se rozzuřil jak šílenec. Přehoupl se přes Zetora jak nějaká opice a vykroutil se z jejich sevření. Ale místo aby začal utíkat jako všichni ostatní, které takhle popichovali, tak se s nimi začal rvát. S celým Gangem najednou.

Boxoval, kopal, kousal. Ruka mu pořád hořela, ale ten magor místo toho, aby si ji hasil, se rval jak zvíře. Jak kdyby dostal vzteklinu. Budíkovi natrhnul ucho, Johnnyho dal takovou ránu, až mu tekla krev z nosu a když se jim konečně podařilo srazit ho k zemi, kousl Zetora do lýtka tak silně, že měl otisk jeho zubů vidět ještě o měsíc později. Ale nejhorší byl ten smrad, jak to Adamovi spálilo všechny chlupy na ruce, a pak se mu začala škvařit kůže...

Těžko říct, jak by to dopadlo, kdyby se tam neobjevila učitelka na češtinu Nováková. Šla náhodou kolem, i když běžně tím místem učitelé ze školy nechodili. Všechny seřvala takovým ječákem, že z toho ještě týden chraptěla.

Průšvih z toho měli všichni. Původně měli dostat dvojku z chování, ale rodiče Johnnyho to nakonec nějak usmlouvali. Nebylo to na pozemku školy, bylo to slovo proti slovu o tom, kdo si začal a tak dále. Navíc to přece byla jen *obyčejná klukovská rvačka, proč z toho dělat aféru, že ano?*

Ale hysterka Nováková trvala na tom, že někdo si to musí odskákat. Johnny tedy Zetora překecal, ať to vezme na sebe celé on, že má stejně kuli z matiky a musel by opakovat, takže pro něj to bude menší průser. Zetor to udělal. A vyhodili ho ze školy.

To bylo naposledy, co za někoho takhle nastavil kůži. Johnny a Budík dostali nakonec jen napomenutí třídního učitele. Největší sranda ale byla, že ten skautík Adam dostal ředitelskou důtku, i když to celé začali oni. I tohle Zetora přesvědčilo, že všichni dospělý jsou jen *vypatlaný sráči* a nemá cenu se zabývat tím, co se jim snaží nacpat do hlavy.

O pár týdnů později pak Zetor slyšel, že Nováková našla na plotě před svým domem rozvěšená střeva svojí kočky. Zetor nevěděl, kdo to udělal, ale měl silné podezření. Věděl, jak Johnny nenávidí, když mu kdokoli odporuje. I jak si zakládal na tom, že měl ve škole dokonalý prospěch, což mu Nováková zkazila.

Nikdy se na to ale Johnnyho nezeptal. Začínal se ho totiž trochu bát. Zetor myslel pomalu, ale úplný pitomec to nebyl. Prostě mu trvalo jen trvalo déle, než si dal všechno dohromady. A to co v poslední době dělali s Johnnym už nebyla taková sranda jako dřív...

Jako teď s tím klukem. Zetor ho chtěl jen trochu potrápít, měla to být jen sranda. Ale Johnny *už zase* zašel moc daleko.

Když ho hodili do toho sklepa, dostal Zetor strach, jestli ho nějak nezmrzčili. Nebo dokonce nezabili. Ta dutá rána, když třískl hlavou o rám dveří i to, jak se svíjel dole pod schodama...to bylo trochu moc. Špatně bylo i to, že Johnny pak dveře zavřel, dal na ně zpátky visací zámek a řekl jim, že ho tam nechají pár hodin vyudit...

To bylo...bylo to takové...*úchylné*. Tohle slovo by Zetor před Johnnym nikdy nepoužil, ale ono to tak asi bylo. *Nebyl Johnny nakonec fakt trochu úchylák? To jak se u toho šklebil...*

Čím déle o tom Zetor přemýšlel, tím méně se mu to líbilo. Pak tam navíc začal čmukat ten skautík Adam. *Kurvafix, proč se to muselo tak zajebaně zvrtnout! Z druhé školy už se vyhodit nenechám, to kurva ne! Fotr by ze mě vylátil duši!*

Adam za ten rok od minulé rvačky vyrostl snad o deset centimetrů a Zetor se doslechl, že teď navíc chodil na judo, karate, taek-won-do a kdo ví co ještě. Kdyby se jich takhle oprskle ptal nějaký jiný kluk, tak by ho asi rychle poučili, ať do toho nestrká frňák. Ale nikdo z nich se nechtěl pouštět do křížku s tímhle pošukem, který se neuměl vzdát a nestyděl se ani kousat a drápat, jak nějaká holka.

Navíc...Zetor ve skutečnosti nebyl takový grázl jako zbylí členové Gangu. Nelíbila se mu myšlenka, že možná pomohl někoho zmrzačit. Ani se mu nelíbilo to, jak by ho fotr seřezal, kdyby se to dozvěděl. *Ale kluci ho přece vzali mezi sebe do Gangu...jeho, dutou hlavu! Kurvadrát!*

Zetorovi to pořád vrtalo hlavou – tou jeho pomalou, dutou hlavou. Chvíli mu to tedy trvalo, ale nakonec se rozhodl. Řekne skautíkovi, kam toho malého šprta zavřeli. Třeba to pak ještě dobře dopadne a všichni se z toho nějak vykroutí, jako už tolikrát předtím.

Když tedy kolem šesté hodiny odpoledne s Gangem postával před obchodákem Luna, řekl jim, že si vzpomněl, že už musí domů. *Že fotr vlastně potřebuje pomoci v garáži s prací na tý nový feldě.* Domů ale nešel. Vrátil se oklikou na zahrádkářskou kolonii. Adama potkal, zrovna když vycházel z orezlé vstupní branky a mířil zpět na sídliště.

„Ahoj,“ řekl Zetor a otřel si zpocené dlaně. Překvapilo ho, jak hodně je nervózní. Jestli se o tomhle dozví Johnny, tak ho zabije. Náhle mu projelo hlavou, že to vlastně není nadsázka. Že se Johnnyho fakt začínal bát a že by ho fakt možná mohl zabít.

„Co chceš?“ řekl Adam a rozhlédl se rychle kolem, jestli to není nějaká past. Zetor zvedl ruce v něčem, co považoval za mírové gesto.

„Hele v pohodě. Přišel sem ti říct, kde je ten podělanej kluk.“

„Fakt? Proč tak najednou?“

„Hele von je možná zraněnej nebo co. Nechci to mít na triku. Johnny to přehnal, víš? Bylo to prostě moc.“

„Johnny je zsranej psychopat.“

Zetor zaváhal a pak pomalu řekl: „Já nevim. Možná. Je teď nějak divnej. Ale ten kluk...prostě jdi a mrkni na něj, jo?“

„Kde je?“

„Na tý velký zahradě, úplně vzadu. Tý, co má modrou branku a podezděnej domek. Před plotem je keř a v něm je díra skrz. Jdi okolo domu dozadu, tam jsou modré dveře do sklepa. A tam je zavřenej ten kluk.“

„Vy ste ho zavřeli do sklepa? Kluka s arachnofóbií?!“

„To byl Johnnyho nápad. Byla to fakt kokotina...“

„To je slabý slovo, vole. Hele, jestli kecáš a je to nějaká bouda...“

„Nekecám, fakt ne,“ Zetor znovu zaváhal. „Ale slib mi jednu věc. Johnny se nesmí dozvědět, že sem to propíchnul já, jasný? Jestli se to dozví...no prostě se to nesmí dozvědět. Fakt by to byl průser. Přísáhej, že mu to neřekneš!“

Adam mlčel a přemýšlel. Zetor se ještě víc zpotil. Cítil, jak mu po zádech stékají kapičky potu, na páteři se spojují a pak cestují dál, mezi jeho chlupaté pŕlky. Už si říkal, jaká to byla ale *kurva kravina*, že to šel *nabonzovat*, když Adam konečně kývnul hlavou: „Jestli nekecáš, tak budu mlčet jak hrob...na mojí skautskou čest.“ Od někoho jiného by takový slib asi zněl trapně, ale Adam to řekl tak, že mu to Zetor věřil. Přeci jen to *byl* opravdový skaut, ne?

„Dobře...tak čau,“ řekl a otočil se k odchodu. Na chvíli se ještě zarazil, jako by chtěl ještě něco říct, ale pak odešel pryč a nechal Adama, ať si poradí s tím průserem, který asi udělali.

Adam

Adam se díval, jak Zetor odchází po travou zarůstající cestě. Nebyl si úplně jistý, jestli mu může věřit, ale ten hromotluk nevypadal dost chytrý na to, aby na něj nachystal nějakou léčku. Přesto se ale rozhlédl kolem sebe a ze země sebral velký, zašpičatělý kámen. Pro jistotu. Nechtěl jako trouba nakráčat do nějaké pasti nepřipravený.

Zahrádku s modrou brankou a podezděným domkem po chvíli našel. Prolezl dírou v plotu schovanou v keři a prošel zarostlou zahrádkou za dům. Tam opravdu našel malé, oprýskané modré dveře do sklepa. Petlice byla zavřená a byl v ní visací zámek. Nebyl zacvaknutý, ale tomu, kdo byl zavřený uvnitř, to mohlo být jedno – zevnitř dveře otevřít nešly.

Kreténi, pomyslel si Adam vztekle. Šel kde dveřím a chtěl je otevřít, ale zastavil ho pohyb, který zachytil koutkem oka u hrany domu. Podíval se tam. Uviděl několik malých děr v zemi, které původně považoval za díry od myší nebo hrabošů.

Jenže před nejbližší dírou stál pavouk. Největší pavouk, jakého kdy Adam v přírodě viděl. Měl nejméně deset centimetrů. Na zadečku měl navíc ještě nalepený velký bílý kokon, což ho dál zvětšovalo. Adam se nejprve lekl, že je to snad uprchlý sklípkan. Ale když pavouka chvíli pozoroval, uvědomil si, že zas tak velký není. Slídák tatarský? Ano, to by mohl být on. Nebo tedy spíš ona, podle toho kokonu na zadečku. Netušil, že se tenhle pavouk vyskytuje i kolem Plzně.

Náhle si uvědomil, co to znamená – největší český pavouk u sklepa, ve kterém je možná zavřený kluk s arachnofóbií. *Sakra, sakra, sakra!* Přiskočil ke dveřím a vytrhl visací zámek. Otevřel petlici a zabral za dveře.

To, co uviděl hned za dveřmi, ho strašilo ve snech ještě několik let poté. Vyjekl hrůzou.

Na schodech za dveřmi leželo zkroucené, mrtvé tělo Kuby Vyskočila. Adamovi chvíli trvalo, než ho vůbec poznal. Chlapec byl totiž pokrytý vrstvou špíny a krve. Štěpaté vlasy už neměl blondáté, ale spleené tmavě červenou sraženinou. Z levého předloktí mu visely dlouhé cáry kůže, kterou Adam poprvé viděl z té strany, ze které by kůže nikdy neměla být vidět. Pod zmrzačenou rukou byla louže sražené krve. Nejhorší byl ale pohled na Kubův obličej. Od čela až po bradu měl rozšklebenou ránu, skrz kterou na čele prosvítala lebka. Levé oko nebylo pod chuchvalcem zaschlé krve ani vidět. Možná tam ani nebylo.

Adam vytřeštěně zíral na zohavené tělo kamaráda. Chvíli se v šoku nemohl pohnout, pak udělal několik kroků zpět, jak se jeho tělo samovolně snažilo od té hrůzy utéct. Otočil se k té hrůzné scéně zády, ztěžka se opřel o kolena a snažil se popadnout dech.

„Po...moc...“, uslyšel za sebou chraptivé zašeptání. Adam leknutím málem upadl.

„Ty jsi...ty jsi naživu!“ vyhrknul. Myslel si, že je Kuba mrtvý, ale ten se začal hýbat a snažil se vydrápat ven ze sklepa. Adam k němu přiběhl, vytáhl ho ven a položil na trávu. Ruce se mu příšerně třásly, ale po chvíli jako kdyby mu něco přecvaknulo v hlavě. Zalil ho podivný, odtažitý klid. Jako kdyby se proměnil ve stroj bez emocí. Rychle si sundal tričko a roztrhl ho na několik kusů. Těmi se pak snažil alespoň částečně obvázat hrozné rány na ruce a obličeji. Kuba opět ztratil vědomí, ale Adam pokračoval v ošetřování. Položil ho do stabilizované polohy, znovu zkontroloval provizorní obvazy a pak se rozběhl hledat telefonní budku a zavolat záchranku.

Samice slíďáka tatarského meztím napůl zalezla do díry, která tak hodně připomínala díru myši. Ven vykukoval jen válcovitý kokon na jejím zadečku, který vystavovala slunečním paprskům. Nahřívala ho a trpělivě čekala, až se vylíhnou stovky pavoučích mláďat a vyrojí se ven...